

wel, dat ik niet „burgerlijk” had willen zijn. Ik haat niets zoo als burgerlijkheid.”

„Och, je vervalt er toch allemaal toe, vroeg of laat,” zei ze. Opeens was haar kleur weg en keken de oogen dof. Zij ging zitten en wierp haar kanten doekje op een andere stoel.

„’t Loert hier overal op je.... en ten slotte is ’t sterker dan wij....”

„Waarom? Dat geloof ik niet.”

„Geloof je dat niet!” Zij lachte schamper. Uit haar oogen trof hem een scherpe flits van spot. Hij werd rood.

„Het is waar, dat mijn leven.... burgerlijk is.... en dat ik zelf....”

„Je hebt toch heel iets anders gewild, toen je nog jong was.” Zij wist dat zij hem pijn deed; maar er lag wellust in dat wreed-zijn.

„Laten we er maar niet over praten,” zei ze luchtig; „ik krijg toch zeker wel een kop thee? O wacht, daar zie ik iets. Is ze al gezet?”

„Ja; wil je even inschenken?”

Zij stond op en ruischte langs hem heen. Het wijde tafzijden rokje wiegelde langs de smalle, soepel bewegende heupen.

„Drink je gewone thee?”

„Ja; net als alle burgermensen.”

Zij zette het kopje neer en wendde haar hoofdje naar hem om. Zij lachte haar gullen lach.

„O, je bent beleedigd. Wat grappig.”

„Beleedigd.... Ja.... dat wil zeggen; je hebt me leed gedaan, gestoken....”

„Poor dear. Het is ellendig; maar ik zeg altijd maar alles wat me invalt.... ten minste tegen menschen zooals jij....”

„Dus je vindt me toch een beetje anders dan.... de rest?”

Zij ging zitten en dronk langzaam haar heete thee.

„Zóó is de thee ’t lekkerst; heél slap en heél warm,” zei ze. „Hoe is ’t met de kinders?”

„Eveline, je hebt me niet op mijn vraag geantwoord.”

„Moet dat?” Zij keek hem aan met haar geheimzinnige oogen; een vreemd lachje lichtte om haar mondhoeken.

„Je bent coquet,” zei hij kort.

Zij dronk rustig haar thee. „Dat geloof ik wel,” zei ze eindelijk, „maar of ’t een deugd of een ondeugd van me is; daar ben ik ’t nog niet over eens. Ik ben toch ook zoo openhartig.”

Het laatste werd weer met haar innemende kinderlijkheid gezegd.

Hij lachte even. „Dus je vindt je zelf openhartig. Om je de waarheid te zeggen.... ja, nu en dan zeg je wel eens iets brutaalweg zooals ’t is; maar veel over je zelf heb ik toch nog niet gehoord. Ik zou zoo graag heel veel van je weten.”

„Daar is niets aan te weten. Zeg, heb jij altijd in Utrecht gewoond?”

„Neen. Ik heb mijn jongensjaren in Amsterdam doorgebracht. En eigenlijk voel ik daar nog altijd heimwee naar.... Dàt was daar leven! Ofschoon ik altijd voor een suffer en een dreamer werd uitgemaakt, voelde ik me toch verwant met die actieve, intens levende stad.”

„Heb je er ook gestudeerd?”

„Neen, ik heb niet gestudeerd — niet aan een Universiteit, bedoel ik. Ik kon als jongen maar niet besluiten wàt te kiezen.... ’t Liefst was ik zee-officier geworden, om veel, zooveel mogelijk van de wereld te zien. Ik snakte naar vreemde landen, naar ’t onbekende.... Maar mijn moeder was er zoo vreeslijk tegen. En toen leerde ik mijn meisje kennen.... en ik moest iets kiezen, wat me maatschappelijk zoo gauw mogelijk vooruit bracht. En ik kwam op dit kantoor.... in assurantiën.... en ik ben er nog....”

Zij zweeg en keek hem oplettend aan.

Hij hield het hoofd op de handen gesteund en keek naar de bloemen van het tapijt op den grond.

„Nu ja — ieder mensch heeft ten slotte wat hij verdient!”